

Hồi 7

Tên đao phủ làm tàn phế linh hồn

Nếu không phải chất độc trong người Nhạc Quần đang phát tác và niềm cảm xúc dâng ngập nơi lòng, kẻ ám toán sau lưng dẫu thân thủ cao đến mấy thì chàng cũng có thể tránh khỏi. Song số mệnh đã an bài, cả hai đồng thời ngã chúi về phía trước nên không thể trông thấy mặt mũi của kẻ ám toán.

Nhạc Quần ngay khi ngã xuống đã phát hiện cái hà bao vàng trước ngực Vô Tâm chẳng rõ biến mất tự bao giờ.

Hai người bị khống chế nằm dưới đất, song thần trí vẫn chưa mất, có điều là không thể nói được.

Nhạc Quần thềm thổ dài đưa mắt áy náy nhìn Vô Tâm. Chàng nghĩ kẻ ám toán chẳng những võ công cao siêu mà kinh nghiệm cũng hết sức phong phú, chọn thời cơ ra tay vô cùng đúng lúc.

Có lẽ y có hai động cơ ám toán, thứ nhất vì hận thù đối với sư môn, thứ nhì là cái kim hà bao. Tuy nhiên, Nhạc Quần hiểu rất rõ, dẫu kim hà bao không treo trước ngực Vô Tâm thì chàng cũng khó thoát khỏi cái chết. Hiển nhiên đối phương không muốn để lộ hành tung, bắt buộc phải giết hết hai người.

Vô Tâm chớ hề lộ vẻ sợ hãi hoặc tấm tức, trái lại dường như còn cảm thấy vô cùng an ủi bởi được chết chung với Nhạc Quần qua nụ cười hé nở trên môi.

Nhạc Quần bởi nghiêng mặt úp dưới đất nên chỉ loáng thoáng trông thấy một dáng người mảnh khảnh động đậy cùng với tiếng đào đất ào ào.

Chàng giật thót người, dường như đã đoán ra tâm ý của đối phương, có lẽ mình với Vô Tâm phải nếm mùi bị chôn sống. Đó là chàng lo lắng cho Vô Tâm, giá mà anh chàng này không gặp mình thì đâu có bị chết sớm thế này, bởi vậy, chàng nghe lòng vô vàn day dứt.

Người nọ đào rất nhanh, đã xong một hố, giờ đang đào hố thứ hai, hất tung đất cát trúng vào chân Nhạc Quần.

Mùi vị bị chôn sống ra sao? Nhạc Quần không có thì giờ để nghĩ tới, chỉ biết đối phương vô cùng độc ác, như không muốn lưu lại mảy may vết tích và ngay cả dấu máu.

Hố đã đào xong, bóng người trước tiên đi về phía Nhạc Quần. Đối phương hết sức tinh khôn, tựa hồ không muốn để cho họ thấy mặt ngay khi sắp chết. Với vị trí và góc độ y đi đứng, Nhạc Quần và Vô Tâm không sao thấy được y là ai.

Nhạc Quần chỉ cảm thấy bị người nắm chân kéo đi, chút sau dưới chân chàng hụt hẫng, biết mình đang ở ngay trên miệng hố. Rồi thì, người nọ kéo nhẹ, chàng liền rơi thẳng xuống.

Cái hố chỉ vừa vạy một người đứng thẳng đuột, sâu đến ngang cổ, đầu ở trên mặt đất.

Nhạc Quần kinh hãi, vậy là chàng đã lầm, đối phương chẳng phải không muốn để lại vết tích, mà là muốn cho hai người chết dần chết mòn.

Kẻ này thật quá ư độc ác. Cách chôn sống này là tàn nhẫn nhất, đến khi nào không khí trong buồng phổi cạn sạch thì bụng sẽ tự động vỡ ra mà chết.

Kẻ nọ nhanh chóng lấp đất lấp đầy hố, sau đó dùng tay nén chặt, song chung quy vẫn đứng sau lưng Nhạc Quần, thật gian ngoan như loài chồn cáo.

Vô Tâm dĩ nhiên cũng bị chôn tương tự như vậy, chỉ còn đầu ló lên trên. Hai người song song cách nhau chừng ba bốn thước, tuy không quay đầu được, nhưng chỉ cần liếc mắt là có thể trông thấy nhau.

Vô Tâm đã không chịu được sức ép, thở mạnh liên hồi, khiến đất cát xung quanh nhanh chóng ép chặt, mặt mày y đỏ bừng.

Mọi hành động của kẻ nọ vô cùng khéo léo, dường như đã được suy tính kỹ từ trước, nhanh chóng và gọn gàng.

Lúc này hai người nghe thấy tiếng cành cây gãy rãng rạc, Nhạc Quần rùng mình nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ hẳn ta muốn thiêu sống đầu người hay sao?

Mặc dù họ không trông thấy, song nghe được rất rõ ràng, biết đối phương lại đi đến gần, phen này không phải đứng sau lưng mà ở ngay trước mặt.

"Phập phập" hai tiếng, dường như là tiếng cột cây cắm xuống đất.

Nhạc Quần vô cùng thắc mắc thầm nhủ:

- Tên này thật ra định giở trò gì thế nhỉ?

Lát sau đối phương lại quay ra sau lưng hai người, gỡ bỏ mảnh vải bịt mắt, Nhạc Quần chỉ thoáng thấy bàn tay người rất trắng trẻo, nếu không phải hơi to thì chẳng khác nào bàn tay của nữ giới.

Khi Nhạc Quần vừa trông thấy cảnh tượng trước mặt, liền giật mình kinh hãi, thì ra cách đó ngoài một trượng có cắm hai nhánh cây cao chừng hai trượng và cách nhau độ năm sáu thước, phía trên có một mảnh vải trắng rộng chừng thước rưỡi treo ngang và có viết chữ đỏ như màu máu.

Mặc dù dòng chữ quay ngược về phía Nhạc Quần, song vì nền trắng chữ đỏ và khá to nên chàng vẫn có thể đọc như sau:

“Nước từ khe đá chảy ra lạnh, gió thoảng qua hoa phảng phất hương”

Nhạc Quần ngơ ngẩn, nhận thấy hai câu thơ này như có ẩn ý chi đó, dường như cũng từng nghe sư phụ đã ngâm, có điều trong nhất thời không sao hiểu nổi thâm nghĩa của nó.

Bên dưới còn viết thêm:

“Hai kẻ này là võ lâm công địch, rất đáng phỉ nhổ”

Sau cùng là danh hiệu Hải Thiên Nhất Khách Cung Đại Khí.

Nhạc Quần thót người, vậy là chàng chết chắc rồi, bởi võ công và danh tiếng của Hải Thiên Nhất Khách dường như không kém hơn Tây Bắc Phong, nếu kẻ ra tay là y thì chẳng còn gì để nói nữa.

Thế nhưng, Nhạc Quần hơi cảm thấy thắc mắc, hạng cao thủ tuyệt thế như Hải Thiên Nhất Khách đâu có thù với sư môn, lẽ nào lại đi ám toán sau lưng? Song nỗi thắc mắc ấy chỉ lóe lên trong khoảnh khắc, bởi chàng tin chắc rằng ngoài người này ra, không còn ai có được thân thủ dường ấy.

Bốn bề im phăng phắc, dường như đối phương đã đi khỏi. Nhạc Quần thầm thán phục thủ đoạn tàn độc của Hải Thiên Nhất Khách, bởi y chẳng những hủy diệt sinh mạng mà còn hủy diệt luôn lòng tự tôn của đối phương.

Nhạc Quần đọc đi đọc lại hai câu thơ ấy, chàng hiểu chữ “gió” là “phong”, có nghĩa là muốn ám chỉ Tây Bắc Phong. Còn câu đầu ám chỉ ai thì không rõ, song có thể đoán biết phải là một nhân vật ngang danh với sư phụ mình.

- Tổ mẹ nó...

Nhạc Quần hết sức lấy làm lạ, chả lẽ Vô Tâm không bị khống chế huyệt đạo, nếu có thì làm sao cất tiếng mắng chửi được?

Nhạc Quần một lần nữa phục sát đất thủ đoạn của Hải Thiên Nhất Khách. Hiển nhiên là y đã chờ đến khi Vô Tâm gần như ngạt thở, chẳng còn làm gì được nữa mới giải khai huyết đạo trước khi bỏ đi.

Y có thể đi khỏi một cách an tâm, bởi biết rõ Vô Tâm đầu óc hẹp hòi, trong con tức giận chỉ biết ngoác miệng chửi mắng, vậy thì càng rút ngắn sự sống nhanh chóng hơn, chẳng đủ khả năng để tự mình lên khỏi hố được.

Nhạc Quần nghe lòng vô vàn day dứt bởi cái chết sắp đến với Vô Tâm. Lúc này sắc mặt Vô Tâm đã chuyển từ đỏ sang tím, từ tím sang đen, trán nổi gân xanh như những con giun to, mặt mũi co rúm méo xệch.

Nhạc Quần tuy cố giữ cho lòng ổn định, hơi thở chậm đều, song chàng biết chắc sắc mặt mình cũng chẳng khá hơn Vô Tâm là bao.

- Tổ... mẹ... nó...

Dáng vẻ Vô Tâm càng thêm khủng khiếp, gương mặt phồng to bầm tím. Nhạc Quần vô cùng đau lòng nhưng lại không thể lên tiếng bảo y im lặng được.

Nhạc Quần cảm thấy huyết dịch toàn thân như dồn cả lên mặt, màng nhĩ như bị nứt toác, do đó chàng có thể tưởng tượng được nỗi đau đớn của Vô Tâm.

Song Nhạc Quần không cam lòng chết như vậy. Đành rằng chàng chỉ còn sống được hai hôm nữa thôi, nhưng cũng muốn tự chọn cho mình cách thức để từ giã cõi đời. Chàng còn nhớ sư phụ đã từng bảo: "Kẻ không sử dụng trí khôn là một tên ngoan cố, không biết sử dụng trí khôn là một tên ngu xuẩn, không dám sử dụng trí khôn là một tên nô lệ".

Thế là chàng bèn ngâm vận chân lục. Phải tốn thời gian một tuần trà mới tự giải huyết được, nhưng do chất độc trong người phát tác nên giải không được triệt để, ngoại trừ có thể lên tiếng, ngoài ra không sao dồn sức xuống hai bàn tay và hai chân, nên không thể thoát thân được.

- Vô Tâm huynh đừng nói nữa và cũng đừng tức giận, hãy cố gắng giữ cho hô hấp ổn định thì mới kéo dài thêm sự sống được.

Đôi mắt to lớn của Vô Tâm đã lồi ra nửa phần, ánh lên vẻ ghê rợn, dường như y khế gật đầu, không nói gì cả.

Trong tầm nhìn xuất hiện hai bóng người nhanh chóng tiến đến gần, một người trạc tuổi trạc tứ tuần, mắt chuột miệng nhọn, vóc dáng gầy nhom, người kia hơi cao hơn nhưng lại càng gầy hơn, mặt dài như quả dưa leo.

Nhạc Quần chẳng lạ lẫm gì hai người này. Lão già mặt chuột miệng nhọn là Thiết Biên Bức (doi sắt) Vương Cửu, võ công kém hơn Hoạt Chung Húc một chút. Còn người có bộ mặt dưa leo là Thiểm Điện Thập Bát Mạc (muội tám thế mỗ chớp nhoáng) Tư Không Bảo, một thần thủ lừng danh chốn võ lâm.

Nhạc Quần thâm buông tiếng thở dài. Trước khi chết mà gặp hai tên ma đầu này thì nhất định phải bị hành hạ và sỉ nhục đến cực độ.

Hai lão ma đầu khẽ bật lên một tiếng sừng sốt, cùng đưa mắt nhìn Nhạc Quần và Vô Tâm, đoạn quay sang xem những chữ trên mảnh vải trắng treo trên đầu nhánh cây.

Thiết Biên Bức đưa tay vuốt bộ râu hình chữ bát cười nói:

- Tư Không huynh, mấy chữ này cũng khá đấy chứ!
- Ờm!

Tư Không Bảo đang đọc thâm những chữ trên mảnh vải, dường như chưa nghe câu nói của Vương Cửu.

Có lẽ Vương Cửu muốn khoe tài, y mỉm cười nói tiếp:

- Dường như đây là nửa bài thơ, hàm nghĩa rất nông cạn và rõ ràng, chẳng qua tả cảnh mà thôi, để tiểu đệ đọc cho Tư Không huynh nghe nhé!

Tư Không Bảo khẽ buông tiếng cười khẩy ra chiều bực mình, nhưng không ngăn cản hứng chí của Vương Cửu.

Wang Cửu vuốt râu ngâm:

- Hương phất phảng hoa qua thoáng gió, lạnh ra chảy đá khe từ nước!

Ngâm xong, tựa hồ cũng thoáng ngẩn người, dường như không hiểu nổi hàm ý của hai câu thơ này, song y vẫn mỉm cười nói:

- Kỳ thực nửa bài thơ này cũng chả có nghĩa gì cả!

Nhạc Quần tuy đang trong cơn tuyệt vọng cũng suýt nữa đã cười phá lên, bởi Vương Cửu đã đọc ngược hai câu thơ trên mà lại còn dương dương tự đắc nữa chứ!

- Tư Không huynh còn chưa hiểu ra nửa bài thơ này nữa ư?

Thiểm Điện Thập Bát Mạc Tư Không Bảo cười khẩy:

- Vậy là Vương huynh đã hiểu rồi phải không?

Thiết Biên Bức Vương Cửu cười khan:

- Đó thì... quá là đơn giản, đủ thấy Tư Không huynh học hành quá ít ỏi. Tiểu đệ chẳng những hiểu mà thủ bút so ra hãy còn kém tiểu đệ xa...

Tư Không Bảo buông một tiếng cười quái dị, mắt hấp háy nói:

- Vương huynh xin hãy giải nghĩa thử xem?

Vương Cửu đảo tròn đôi mắt chuột lia lia, cười khinh khỉnh nói:

- Đơn giản quá đi thôi. Câu đầu "hương phất phảng hoa qua thoáng gió" phải chua ra mà giải thích, ý muốn nói mùi hương phảng phất là do gió thoảng qua hoa, gió thoảng hoa thì tất nhiên là tỏa ra hương thơm rồi!

Tư Không Bảo động đậy khóe môi, dường như đã cố hết sức để nên cười, ờ hờ nói:

- Còn câu thứ nhì?

Vương Cửu tưởng đâu mình đã nói đúng, nở nụ cười đắc ý, nói tiếp:

- Câu thứ nhì lẽ ra không nên phân chia làm hai, phải đọc suốt là "lạnh ra chảy đá khe từ nước", ý là... ý là... nói một cách đơn giản...

Tư Không Bảo cười khẩy:

- Vương huynh đã dốt nát mà lại tỏ ra ta đây. Từ nay về sau tốt hơn hãy chịu khó học hành thêm, kẻo bị người cười chê!

Thiết Biên Bức cười khan:

- Vậy ra Tư Không huynh còn cao minh hơn ư?

Tư Không Bảo buông giọng nhạt nhẽo:

- Không dám nói là cao minh, nhưng ít ra cũng chẳng đến nỗi đi đọc ngược hai câu thơ ấy!

Thiết Biên Bức đỏ mặt ấp úng:

- Đó thì... Ô! Tiểu đệ thật cấu thả, thì ra là "nước từ khe đá chảy ra lạnh, gió thoảng qua hoa phảng phất hương", vậy thì... quá là đơn giản!

Tư Không Bảo cười khinh khỉnh:

- Hàm ý là sao?

Thiết Biên Bức không dám nói càn nữa, bèn cười khan nói:

- Ý của Tư Không huynh là...

- Hai câu thơ này là ám chỉ hai vị ma đầu tuyệt thế, một là Tây Bắc Phong, còn người kia tiểu đệ không cần nói ra hẳn Vương huynh cũng đã biết rồi!

Vương Cửu cười khan:

- Nhận xét của tiểu đệ hoàn toàn giống như Tư Không huynh, hoàn toàn giống...

Bỗng sững sốt reo lên:

- Ô! Tư Không huynh hãy xem lưu danh bên dưới kia!

Tư Không Bảo thót người, hai lão ma đồng thời lùi lại một bước, mặt mày tái ngắt. Quả đúng là "người có danh, cây có bóng", cái danh hiệu Hải Thiên Nhất Khách Cung Đại Khí đã khiến cho hai lão ma đầu này lộ vẻ khiếp hãi.

Nhạc Quần chợt nghe lòng khoan khoái, ít ra thì hai lão ma đầu này cũng đã thua trước một nước.

Thiệt Biên Bức đưa mắt nhìn Nhạc Quần:

- Tư Không huynh, chúng ta còn có việc cần, thôi đi nào!

Tư Không Bảo vờ trấn tĩnh:

- Muộn rồi, đi thôi...

Ngờ đâu Thiệt Biên Bức Vương Cửu lại nắm giữ y lại:

- Tư Không huynh hãy xem những chữ nhỏ ở giữa kia!

Tư Không Bảo xem xong, đoạn nói:

- Ý của Vương huynh là...

Vương Cửu nghiêm mặt:

- Đã là ý của Cung lão tiên bối thì chúng ta không thể bỏ đi như thế này được!

Tư Không Bảo tần ngần:

- Hai tên tiểu tử này có lẽ là môn nhân của hai lão ma đầu kia, nhưng cũng đã sắp chết rồi, chúng ta hà tất...

- Tư Không huynh lẽ ra phải biết tính nết của Cung lão tiên bối...

Tư Không Bảo rùng mình:

- Thôi được rồi! Tiểu đệ xin nghe Vương huynh!

"Phụt!" Vương Cửu nhổ toẹt một bãi đờm lên trán Nhạc Quân. Và Tư Không Bảo cũng phun một bãi đờm vào mũi Vô Tâm.

- Tổ... mẹ... người...

Giọng nói của Vô Tâm lạc hẳn, chỉ ậm ực nơi cổ họng. Tư Không Bảo tức giận sấn tới trước mặt Vô Tâm, giơ tay bổ xuống.

Wương Cửu vội lớn tiếng cản:

- Tư Không huynh, Cung lão tiền bối chỉ bảo chúng ta chỉ nhổ chứ không hề bảo chúng ta giết, thôi ta đi nào!

Hai lão ma đầu bỏ đi. Nhạc Quân bởi căm hận quá mức nên đã quên mất điều mình đã dặn bảo Vô Tâm, hơi thở trở nên gấp rút, như có thể đứt đoạn bất kỳ lúc nào.

Trời đã hửng sáng, hai người không hề nghe thấy một tiếng thở than thương hại, cũng không hề trông thấy một bộ mặt ghê rợn nào, mà chỉ có tiếng gió rì rào như đang thổn thức tiếc thương cho số phận hẩm hiu của hai kẻ sắp từ giã cõi đời.

Trong cơn tuyệt vọng cực độ, bỗng ngoài xa lại xuất hiện một bóng người lướt tới rất nhanh, khinh công không dưới hai lão ma đầu vừa qua. Song Nhạc Quân hiểu rất rõ, cái chết đã là hẳn nhiên rồi, chi bằng nhắm mắt lại thì càng bình tâm hơn.

- Ha ha...

Tiếng cười rồn rảng của đối phương như hàng ngàn mũi kim nhọn đâm vào con tim Nhạc Quân, bắt buộc chàng phải mở bừng mắt ra nhìn, bởi kẻ này khi trông thấy cảnh tượng rùng rợn của hai người bị kẻ thù chôn sống đến chết mà có thể cười sáng khoái thế này, ắt hẳn là một người cực kỳ tàn bạo.

Gã nọ có thân hình phức phịch hệt như một cái lu tròn, chiếc áo dài xám trên mình bẩn thỉu rách rưới, hai tay áo cứng đờ và bóng nhẵn, đôi má núng nính không ngừng co giật.

Hai dòng nước mũi chảy lòng thòng, thỉnh thoảng lại đưa tay áo lên quệt lia lia, Nhạc Quân giờ mới hiểu ra nguyên nhân đã khiến cho tay áo của y cứng bóng thế kia.

- Kẻ nào là đồ đệ của Tây Bắc Phong?

Tiếng nói của y ngọng nghịu không rõ ràng, Nhạc Quân sực nghĩ ra, người này chính là Ngô Đại Thiệt Đầu Ngô Lương, một kẻ khét tiếng độc ác.

- Ta đây!

Nhạc Quần và Vô Tâm cùng đáp một lúc, bởi hai người đều nhận thấy Ngô Đại Thiệt Đầu mắt ngập hung quang, dường như không hề bận tâm đến hai câu thơ kia.

Ngô Đại Thiệt Đầu Ngô Lương lạng người đến trước mặt Nhạc Quần, nói:

- Có lẽ ngươi chính là đồ đệ của Tây Bắc Phong đây!
- Tổ mẹ ngươi... Ta mới là...

Ngô Lương quay lại quét mắt nhìn Vô Tâm:

- Trông bộ dạng của ngươi là biết không phải rồi!

Vô Tâm cố hét lớn:

- Ngươi có biết chữ không?

Ngô Lương cười gằn:

- Thật không ngờ tên gốc ngươi cũng khá có mắt tinh đời, Ngô đại gia đây chữ nghĩa biết không hơn mười ngón tay, kể như ngươi đã đoán đúng rồi!

Nhạc Quần bỗng nói:

- Ngô Lương, những chữ kia là do lão Hải Thiên Nhất Khách Cung Đại Khí lưu lại đấy!

Ngô Lương giật nảy mình:

- Sao? Tiểu tử ngươi dám đối gạt lão phu ư?

Nhạc Quần cười nhạt:

- Không tin thì thôi, lão có muốn biết trên ấy đã viết những gì chẳng?

Nhạc Quần đưa mắt nhìn về phía mảnh vải trắng đọc:

- Đồ đệ của Tây Bắc Phong can đảm hơn người, võ công siêu quần, mặc dù đã bị lão phu chế ngự và sắp chết, song lão phu kính nể ư là một bậc hảo hán, người nào hể gặp lại phải dập đầu lạy ba cái thật kêu để tỏ lòng tôn kính!

Ngô Lương tái mặt:

- Tiểu tử, ngươi không nói càn đấy chứ?

Nhạc Quần cười khẩy:

- Không tin thì thôi, nhưng nếu có hậu quả gì xảy ra thì kẻ này không chịu trách nhiệm đâu đấy!

Thót thịt núng nính trên má Ngô Lương giật một hồi, đoạn ư nói:

- Ngô đại gia đây lạy là vì Cung lão tiền bối kêu lạy người...

Nói xong quả là quỳ xuống dập đầu lạy ba lạy kêu cồm cộp.

Nhạc Quần cảm thấy vô cùng khinh ghét, chẳng thèm ngó ngang đến y, định nhắm mắt lại, nào ngờ đôi người đã bị lôi ra, mí mắt không còn buông xuống được nữa, đầu nhưc như búa bổ, cơ hồ muốn nổ tung.

Chàng nghĩ, thế là hết?

Tuy nhiên, niềm tin của chàng vẫn vững như bàn thạch, cảm thấy chết như thế này ít ra cũng còn sung sướng hơn Ngô Đại Thiệt Đầu sống trên cõi đời.

Thình lình, Ngô Lương tung người lên, rút giày ra giáng vào hai má Nhạc Quần, "bốp, bốp, bốp, bốp" liên tục bốn cái, gương mặt vốn đã tím ngắt của chàng lập tức sung húp.

"Bốp, bốp, bốp, bốp", Vô Tâm cũng bị nhận lãnh bốn cái. Y há miệng toan mắng chửi, song tựa hồ lực bất tòng tâm, hiện thời y cần hô hấp hơn là mắng chửi kẻ khác.

- Tiểu cầu, Ngô đại gia quỳ lạy là chuyện cơm bữa, song không phải các người có thể tùy tiện nhìn thấy được đâu!

Y mang giày vào, hai cánh tay áo lại quơ lên quét mũi, lắc lư thân hình phục phịch, miệng nghêu ngao hát bỏ đi.

- Quay lại ngay!

Thốt nhiên một giọng nói nữ vang lên từ sau lưng Nhạc Quần, tiếng nói hãy còn trẻ song rất oai nghiêm.

Ngô Lương im bật, quay phắt lại, thoáng ngẩn người, đoạn nhún vai buông tiếng cười vang, ngúc ngoắc thân hình quay lại nói:

- Hôm nay Ngô đại gia đây quả là số đỏ, nhan sắc tuyệt trần như cô bé, tin rằng không thể nào tìm được ở khu Bình Khang ngay trên sông Tần Hoài!

Thiếu nữ nọ buông giọng nhạt nhẽo:

- Vậy ư? Theo ý của Ngô đại gia là đã chịu rồi phải không?

Ngô Lương khoái trá gật mạnh đầu:

- Tất nhiên, đừng thấy Ngô đại gia xoàng xoàng vậy đó, vạn lạng bạc chẳng đáng kể gì đâu. Cô bé muốn gì hãy nói đi nào?

Thiếu nữ nọ cười khẩy, trầm giọng:

- Bốn cô nương muốn lão quỳ xuống đây!

Ngô Lương cười xởi lởi:

- Người đẹp, tối đóng cửa buồng màn, đừng nói là quỳ xuống, ngay như...

Chỉ thấy bóng bạc nhấp nhóang, liền thì mấy tiếng “bốp, bốp” giòn giã vang lên liên hồi, thế rồi Ngô Lương quả là ngoan ngoãn, quỳ xuống trước mặt Nhạc Quần. gương mặt y vốn đã phì nộn, sau mười mấy cái tát tai, đôi má sưng phồng lên hết như quả bong bóng.

Nhạc Quần giờ đã thấy rõ đối phương, nổi khoái trá vừa bùng dậy trong lòng, liền tắt lịm lại ngay tức khắc. Chàng chẳng những không thích, trái lại còn cho rằng sự xuất hiện của nàng ta là cố ý sắp bày, định tâm đến đây xéo nát lòng tự tôn cuối cùng của chàng.

- Cô nương... cô nương là...

“Bốp”, Ngô Lương lại lãnh thêm cái tát tai nẩy lửa, lập tức im thin thít.

Thiếu nữ đó thì ra chính là Phụng Hoàng công chúa nhan sắc tuyệt trần trong bộ cung trang màu xám bạc. Hiện tại đối với Nhạc Quần, nàng chẳng khác nào một con rắn độc khoác lên bên ngoài lớp da xinh đẹp.

Chàng hậm hực lạnh lùng nói:

- Nếu như nàng đến đây là để hành hạ ta thì xin cứ tự tiện!

Phụng Hoàng công chúa ngăn người, nàng nhìn gương mặt đã biến dạng đến thảm hại của chàng, lập tức lộ vẻ vô vàn đau xót, vội đặt cái giỏ trúc xuống và nói:

- Đừng có hung hăng với ta như vậy, ta đến đây là để cứu công tử kia mà?

Nhạc Quần nghiêng rằng:

- Cứu ta? Thủ đoạn của nàng tuy cao minh, song cũng chỉ có thể lừa dối ta được một lần trước khi ta chết thôi!

Phụng Hoàng công chúa ra chiều đau khổ:

- Ta lừa dối công tử? Bao giờ?

Nhạc Quần rít lên với giọng khản đặc:

- Tiện nhân! Người tưởng mình là kẻ thông minh nhất trên cõi đời phải không? Hừ, ta thấy người chính là một kẻ tự phụ thông minh đê hèn nhất. Kế mượn đao giết người của người tuy khôn khéo, song cũng đã bị lộ tẩy rồi!

Phụng Hoàng công chúa dường như cố nén niềm phẫn uất và tức tưởi, sát khí giữa chân mày dần gia tăng, với giọng lạnh nhạt nói:

- Người có tin ta hay không đó là việc cá nhân, sự có mặt của ta là để cứu người. Mọi sự chờ sau này hãy hay.

Thân hình nàng khẽ run rẩy, chậm chậm tiến đến gần Nhạc Quân.

Nhạc Quân giận dữ gầm lên:

- Đứng lại! Ta không bao giờ cần đến sự cứu giúp của người, trái tim của người còn độc ác hơn cả kẻ đã ám toán ta. Y chỉ có thể giết chết thể xác ta, còn người thì lại muốn giày xéo lòng tự tôn và linh hồn ta!

Phụng Hoàng công chúa lộ vẻ khích động:

- Người... người có trông thấy rõ không? Tôi là Phụng Hoàng công chúa kia mà!

Nhạc Quân cười gằn:

- Hừ! Dẫu nàng có lột da thì ta cũng nhận ra xương cốt. Nàng có đi hay không? Nếu còn chưa chịu đi khỏi đây thì ta sẽ mắng chửi đấy!

Phụng Hoàng công chúa tức tối hất mạnh đầu, tựa hồ sự chịu đựng đã đến cực độ, gằn giọng nói:

- Vì lẽ gì mà người lại đối xử với ta như vậy chứ?

Sắc mặt Nhạc Quân càng thêm tệ hại hơn, chàng biết mình chắc chắn phải chết trước mặt nàng ta, đó là điều duy nhất khiến chàng không thể nhắm mắt, nên làm thinh không nói nữa.

Phụng Hoàng công chúa lẩm bẩm:

- Lạ thật, người quả là người quái lạ nhất thế gian này! Và cũng là một kẻ tàn ác chuyên dẫn vật lòng tự ái của thiếu nữ. Ta đã từng dặn dò người, khi nào gặp khó khăn thì hãy treo kim hà bao ở trước ngực, tự khắc sẽ có người đến cứu, không ngờ người...

Nhạc Quân không còn dẫn nén được nữa, chàng trừng to đôi mắt đỏ quạch quát:

- Tiện nhân, nếu chẳng phải vì cái kim hà bao ấy, Nhạc Quân này tuy chỉ còn vồn vẹn sống được ba hôm thì cũng có thể tự chọn cho mình nơi chôn để chết. Người cho rằng ta chưa đủ thê thảm hay sao?

- Sao?

Phụng Hoàng công chúa sững sốt, giờ mới hiểu ra nguyên nhân tức giận của Nhạc Quần, hấp tấp hỏi:

- Chẳng lẽ kẻ ám toán đã cướp mất kim hà bao rồi ư?

Nhạc Quần nhận thấy trả lời cũng bằng thừa, chỉ buông tiếng cười khẩy:

- Hứ!

- Kẻ ám toán công tử là ai?

- Nàng không có mặt sao?

Phụng Hoàng công chúa khẽ cau mày lắc đầu:

- Tuyệt đối không thể nào là Hải Thiên Nhất Khách Cung Đại Khí được!

Nhạc Quần cảm thấy đầu óc lúng búng, thị tuyến cũng mơ hồ, chàng biết không thể nào chịu đựng được hơn nữa giờ nữa.

Phụng Hoàng công chúa đảo tròn mắt thở dài:

- Nếu công tử đã muốn chết thì ta cũng chẳng còn cách nào hơn, dẫu sao cũng từng một phen quen biết nhau. Trước khi chết cũng như lúc công tử còn sống, ta muốn biểu cho công tử một ít phí tổn đi đường để chúng tổ tắc dạ chân thành!

Nàng mở giỏ trúc lấy ra một xấp giấy tiền vàng bạc và một bó nhang nhỏ màu hồng phấn. Trước tiên nàng đốt cháy xấp tiền vàng bạc, ánh lửa lấp lóa đã xua tan bầu không khí giá lạnh, sau đó nàng thắp nhang cắm ngay trước mặt Nhạc Quần.

Lúc này ngay cả đầu Nhạc Quần cũng không còn nhận biết, chỉ có cảm giác như sắp trút hơi thở cuối cùng, song tất cả mọi cử chỉ của Phụng Hoàng công chúa, chàng thấy đều trông thấy rõ hết.

Từng làn khói nhang nghi ngút len vào mũi, vào mắt càng làm tăng thêm niềm phần hân của chàng, và nhận thức càng thêm chơi vui, đờ đẫn.

Lúc này sự hô hấp của Vô Tâm đã sắp đứt đoạn, những sợi tóc rối trên đầu cũng dựng đứng cả lên.

Phụng Hoàng công chúa đi đến trước mặt Vô Tâm, đảo quanh một vòng, đoạn lại quay sang Nhạc Quần đi quanh một vòng.

Những dấu chân nơi nàng đi qua đột nhiên dâng cao lên hơn một thước, sau đó nàng tung chân đá Ngô Lương đang quỳ mọp dưới đất văng ra xa ngoài mười trượng và quát:

- Cút mau!

Thân người Ngô Lương lăn đi lông lốc. Gã lồm cồm bò dậy, ôm đầu bỏ chạy như bị ma đuổi.

Xấp giấy tiền vàng bạc đã cháy rụi, tro tàn theo gió bay đi, bó nhang hồng cũng đã cháy được nửa phần, song sắc mặt Phụng Hoàng công chúa mỗi lúc càng thêm lạnh lùng.

Nhạc Quần cảm thấy hơi thở dần dần dễ chịu hơn, dường như không khí đã có thể xuống đến buồng phổi, nổi căng nhức nơi mắt và màng nhĩ cũng giảm đi khá nhiều, chàng bất giác đưa mắt nhìn Phụng Hoàng công chúa, cảm thấy ánh mắt nàng ngập đầu u uất.

- Tổ... mẹ... nó...

Cuối cùng thì tiếng chửi mắng của Vô Tâm cũng đã bật lên. Sự chuyển biến đột ngột ấy đã khiến Nhạc Quần bàng hoàng sửng sốt, song chàng biết, Phụng Hoàng công chúa không hề động chạm đến người y, vậy thì mầm sống ấy do đâu mà nảy nở?

Nhạc Quần đưa mắt nhìn những dấu chân nổi lên cao. Chàng chợt hiểu ra và thốt lên:

- Chính nàng đã cứu chúng tôi ư?

Phụng Hoàng công chúa hậm hực trừng mắt nhìn chàng, đoạn xách lấy giỏ trúc tha thướt bỏ đi, chốc lát đã khuất dạng.

Đầu óc Nhạc Quần chợt lóe lên, nhận thấy mùi khói nhang có vẻ quái dị, hít vào trong buồng phổi dường như không hề tan đi, mà lại len vào trong kỳ kinh bát mạch.

Nhạc Quần bất giác thẫn reo lên:

- Nàng đã cứu sống ta rồi!

Và cái trừng mắt hậm hực của Phụng Hoàng công chúa trước lúc bỏ đi đã khiến chàng tỉnh ngộ. Một kẻ ban ơn để lấy lòng dút khoát không bao giờ giải cứu người bằng cách ấy, hay là ta đã nghi oan cho nàng?

- Vô Tâm huynh cảm thấy thế nào rồi?

Lạ thật, mỗi dường như đã sống lại rồi! Tiểu tử, nàng kia là ai vậy?

- Phụng Hoàng công chúa!

- Người từng bảo đã bị thua dưới tay một nữ nhân, chính là nàng ta ư?

Nhạc Quần thở dài:

- Không, hiện tại chưa thể khẳng định được! Tại hạ có quan niệm không bao giờ chịu ơn kẻ khác mà không đền đáp, và cũng không bao giờ để cho kẻ khác bỡn cợt. Rất có thể nàng ta là người bạn tốt nhất, và cũng có thể là kẻ thù địch ghê gớm nhất của chúng ta.

Vô Tâm ngơ ngác:

- Mỗ chẳng hiểu người nói gì cả!

Nhạc Quần lẩm bẩm:

- Giả sử nàng ta là bạn, thì tình bạn này chẳng khác nào ánh sáng của một ngọn nến, xung quanh càng tối đen thì ánh sáng của nó càng rạng rỡ. Nếu như nàng ta là kẻ thù, ắt hẳn là một kẻ địch khó đối phó nhất.

Nhạc Quần thử vận chân khí, cảm thấy vô cùng thông suốt, cuộn cuộn như dòng thác đổ, bèn nhún mình, đất cát quanh người lập tức văng bắn ra xa. Chàng vọt một cái lên cao hơn trượng, hạ xuống trước mặt Vô Tâm.

- Tiểu tử, người đừng động thủ, để một mình mỗ thử xem!

"Ầm" một tiếng vang dội, thân hình Vô Tâm như một trái pháo thăng thiên khổng lồ theo đất cát vọt ra khỏi hố.

Hai người cùng lẳng lặng nhìn nhau. Chết tuy không đáng sợ, nhưng sau khi thoát ra từ bên bờ cái chết thì cũng có một niềm cảm xúc bù ngùi khó tả. Nhất là Nhạc Quần. Chàng như vừa trải qua một cơn ác mộng. Chỉ vốn vẹn chưa đầy nửa tháng, đã phải nếm trải biết bao gian hiểm ở đời, sự sống đến quá đột ngột đã khiến chàng đâm ra bồi hồi cảm khái.

- o O o -